

ESPERIT, CAP ON GUIES LES NOSTRES ESGLÉSIES?

Comunicació Pastoral dels Bisbes catalans als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense del 1995

1. El Concili Provincial Tarraconense, un esdeveniment sinodal i de comunió

1.1. Un itinerari eclesial

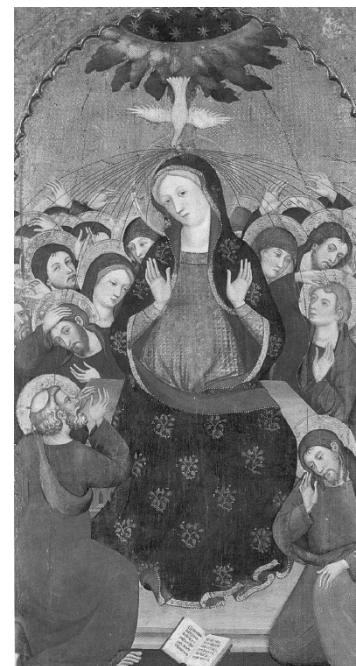
Entre els mesos de gener i juny de l'any 1995 es va celebrar el Concili Provincial Tarraconense que va aplegar totes les diòcesis amb seu a Catalunya. El Concili, com ja hem assenyalat, fou inaugurat a la Catedral Primada de Tarragona el 21 de gener, festa dels màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi, i la seva clausura s'esdevingué a la mateixa Catedral el dia 4 de juny, vigília de la solemnitat de Pentecosta. Els membres del Concili —amb un total de cent quaranta-quatre persones, entre bisbes, preveres, diaques, religioses i religiosos, laïques i laics— s'aplegaren sota la presidència de Mons. Ramon Torrella, Arquebisbe de Tarragona, ànima i impulsor de l'esdeveniment conciliar. El Cardenal Ricard M. Carles, Arquebisbe de Barcelona, en fou el copresident. En les trenta-tres sessions conciliars, celebrades a la capella del Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, es van treballar i aprovar 170 resolucions, les quals foren assumides pels bisbes que, amb vot deliberatiu, participaven en el Concili. El mes de juliol de 1995 les 170 resolucions conciliars foren presentades a la Santa Seu per al preceptiu «reconeixement» o *recognitio*. Un cop obtingut aquest reconeixement, signe d'unió i comunió de les nostres Esglésies diocesanes amb la seu de Pere, les resolucions van entrar en vigor el 29 de juny de 1996, solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau. ■

(continuarà)

Diumenge, 9 de maig de 2021. Núm. 598

DIUMENGE VI DE PASQUA

DEMANEM EL DO DE L'ESPERIT SANT

Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé”. “...el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus”.

La primera lectura d'avui ens narra un canvi, un progrés, en la vivència de la fe de la primitiva comunitat cristiana, l'església: l'obertura als no jueus.

Jesús, en la seva predicació, havia deixat ben clar que la salvació és per a tots els homes. De fet envià els apòstols a tots els pobles a predicar i a batejar. Però la primitiva comunitat, majoritàriament jueva, no n'acabava d'estar convençuda. En les pàgines del llibre dels Fets dels Apòstols apareixen nombroses discrepàncies en aquest sentit. Però Déu va duent a terme la seva obra, malgrat els homes. És l'Esperit de Déu qui desvetlla l'autèntica actitud: Cal anar també als pagans. I l'apòstol Pere, cap del col·legi apostòlic, ratifica aquesta actitud: "*Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?*"

L'Església, amb la promesa feta per Jesús del seu Esperit Sant, està segura que, per entrebancs que la nostra acció humana posi a l'obra de Déu, aquesta s'obrirà pas amb força. No pot ser d'una altra manera.

També avui l'Església viu nombroses contradiccions. També nosaltres, els cristians del segle XXI estem immersos en un món ple de canvis. Quina ha de ser la nostra actitud? Cap on ha de tendir l'acció de l'Església? Què espera el nostre món de nosaltres, els creients?...

Interrogants que afecten la nostra manera de viure la fe. Problemes que angoixen la nostra manera de viure com a cristians. Dissensions que fan estèril la nostra acció transformadora de la realitat.

Però tot això s'esclareix si confiïm en l'Esperit Sant. És el gran do de la Pasqua. El Crist ressuscitat ens l'envia per dur-nos a la veritat completa, a l'amor sense fronteres... i l'Esperit, que és amor, ens mou a estimar. Pel camí de l'amor podem estar segurs de fer avançar el nostre món. Per aquest camí, i només per aquest, arribarem al Déu que és Amor.

Per això el sant Pare Francesc insisteix tant en mostrar la misericòrdia de Déu. Perquè l'amor ve de Déu. "*És ell qui ha estat el primer d'estimar-nos*" (segona lectura). I sense mesura.

L'Eucaristia ens fa recordar l'amor que Déu ens té: "*ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics*" (evangeli). Si volem correspondre al seu amor total, també nosaltres ens hem d'estimar amb un gran amor.■

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18'30. Festius: 12'00 i 18'30. Feiners: 18'30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9'30. Feiners: 8'30 (Celebració de la Paraula)

MISSES ENCOMANADES

Dissabte, 8: 18,30: Jaume Vallmajor i Joana Terradas
Diumenge, 9: 12,00: Pel poble
18,30: Intenció particular
Dilluns, 10: 18'30: Josefina Cané Pallí
Dimarts, 11: 18,30: Llorenç Roqueta Davesa
Dimecres, 12: 18,30: Àngel Goy
Dijous, 13: 18,30: Francesc Bartumeu Sanllehí
Divendres, 14: 18,30: Dolors Masó Bou (aniversari)
Dissabte, 15: 18,30: Intenció particular
Diumenge, 16: 12,00: Pel poble
18,30: Intenció particular

* * * * *

CONFESSIONS

Cada dia: 18'00 - 18'25. Diumenges: 11'45 - 11'55 i 18'00 - 18'25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12'00 - 13'00 i de 17'00 - 18'00 i a hores convingudes.

MISSA FUNERAL

Dissabte, 15 de maig a les 12: Missa funeral per Anna Serra i Girbau

La maternitat divina de Maria

Anomenada pels Evangelis «la Mare de Jesús» (Jn 2,1; 19,25), Maria és aclamada, a impuls de l'Esperit, abans i tot del naixement del seu Fill, com «la Mare del meu Senyor» (Lc 1,43). Aquell que ella va concebre com a home per obra de l'Esperit Sant i que va ser de debò el seu Fill segons la carn, no és altre que el Fill etern del Pare, la segona Persona de la Santíssima Trinitat. L'Església confessa que Maria és verament *Mare de Déu (Theotokos)*.

CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA, n. 495.